

Поэтому прав Г.В. Колшанский, когда пишет: «В семантическом плане разные национальные языке представляют собой различные варианты частичного заполнения потенциально единой, внациональной номенклатуры «общечеловеческих понятий». Представляя собой самонастраивающуюся... систему двусторонних единиц – знаков, предназначенных для формирования и передачи мысли в комплексном использовании, языковая система заведомо не может трактоваться как «языковая картина мира». «Картина» мира создаётся познанием, а не языком» [Колшанский 1975, с. 177].

#### Литература

Аскольдов А.С. Концепт и слово // Русская словесность. Антология. Под ред. В.П. Нерознака. – М., 1997. Лихачёв Д.С. Концептосфера русского языка // Русская словесность. Антология. Под ред. В.П. Нерознака. – М., 1997. Schiffer S., Steel S. (Eds.) Cognition and representation. – Boulder (Colorado), 1988. Кубрякова Е.С. и др. Краткий словарь лингвистических терминов – М., 1996. Новикова Н.С., Черемисина Н.В. Многомирие в реалии и общая типология языковых картин мира // Филологические науки. 2000. № 1. Рябцева Н.К. Размер и количество в языковой картине мира // Логический анализ языка. Языки пространств. – М., 2000. Вендина Т.И. Словообразование как способ дискретизации универсума // Вопросы языкознания. 1999. № 2. Рахилина Е.В. О тенденциях в развитии когнитивной семантики // Известия АН. Серия литературы и языка. – М., 2000. № 3. – Т. 59. Звегинцев В.А. Язык и лингвистическая теория. – Изд. МГУ, 1973. Колшанский Г.В. Соотношение субъективных и объективных факторов в языке. – М., 1975.

УДК 811.133.1'271'42:58

МОРОШКИНА Г.Ф., НОВИКОВА Т.

(Запорізький національний університет)

### ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ ФРАНКОМОВНОГО РОСЛИННОГО ДИСКУРСУ

Статтю присвячено дослідженню лінгвокультурологічного аспекту франкомовного рослинного дискурсу. Об'єктом аналізу виступають семантичні та семасіологічні характеристики лексичних одиниць на позначення рослин у сучасній французькій мові.

*Ключові слова:* лінгвокультурологія, лексична одиниця на позначення рослин, метафора.

**Морошкина Г.Ф., Новикова Т. Лингвокультурологический аспект франкоязычного растительного дискурса.**

Статья посвящена исследованию лингвокультурологического аспекта франкоязычного растительного дискурса. Объектом анализа выступают семантические и семасиологические характеристики лексических единиц для обозначения растений в современном французском языке.

*Ключевые слова:* лингвокультурология, лексическая единица для обозначения растений, метафора.

**Moroshkina G., Novikova T. The article is devoted to the linguocultural study of francophonie phito-discourse.** The subject matter of research comprise the semantic and stylistic parameters of French phito-vocabulary.

*Key words:* linguocultural studies, phito-vocabulary, metaphor.

**Метою** даної розвідки є здійснення лінгвокультурологічного аналізу рослинного дискурсу на матеріалі сучасної французької мови.

Лінгвокультурологія виникла наприкінці ХХ століття на стику наук про культуру і мову та їх взаємозв'язок. За допомогою лінгвокультурологічного аналізу стає можливим розкрити культурний фон, що стоїть за одиницею мови. Оскільки мова – невідкладна, основна складова поняття культури, тому у своєму дослідженні вважаємо необхідним звернутися до науки, яка вивчає прояви, відображення та фіксацію культури в мові та дискурсі.

**Об'єктом** дослідження виступають лексичні одиниці на позначення рослин у публіцистичному дискурсі під назвою «*Sous les arbres à Paris*», а також словникові та енциклопедичні статті як відображення номінації назв рослин, їх походження та вживання.

**Предметом** вивчення є лінгвокультурологічний аспект лексичних одиниць на позначення рослин у сучасній французькій мові.

Культура, мова та ментальність тісно пов'язані між собою. Культура втілюється і отримує знакове вираження у мові, що бере безпосередню участь у її збереженні, відтворенні, формуванні її концептів, стереотипів та цінностей. Саме мова найчастіше виступає в якості основного критерію у типологізації культур. Мова не існує окремо від культури, тому лінгвіст

Дормидонтова О. А., погоджуючись з думкою Тер-Мінасової С. Г., вважає доцільним розглядати мову як знаряддя культури, оскільки менталітет та світобачення, що закладені в мові, певним чином «нав'язуються» носію мови і тим самим формують особистість – представника національної культури [Дормидонтова 2010, с. 202].

Існують різні способи вивчення мови та зв'язків її елементів між собою, проте, ми зупинимося на метафоричному осмисленні світу рослин, що є проявом фіксації рослинних номінацій у мові та свідомості мовців.

Згідно теорії Лакоффа, люди створюють метафори, щоб більш точно реалізувати абстрактне поняття у своїй свідомості [Lakoff 1980]. В.А.Маслова зазначає, що метафори представляють собою універсальні знання і вони, як і фразеологізми, містять зашифровану інформацію і представляють собою компоненти культурних знаків [Маслова 2001, с. 88-95].

У нашій роботі ми зупиняємося на аналізі метафор, які служать для опису дерев, тому що, як зауважує Ісаєва С.Г., «однією з концептуальних сфер в світобаченні людей є рослини» [Исаева 2008]. Стилістично багаті описи рослин якнайкраще характеризують носіїв мови, їх бачення світу та усвідомлення себе його частиною.

Звертаючись до визначення поняття метафори як складного когнітивного феномена, який виникає у результаті взаємодії двох змістовних комплексів - змісту та оболонки [Баранов 2004] – ми визначаємо саме той новий зміст, яким наділяються мовні одиниці. В даному випадку – які додаткові характеристики отримують назви рослин, чи їх частини, відповідно до особливостей їх репрезентації у свідомості мовців.

Дерева, назви яких ми аналізуємо, – основні представники флори, які створюють затишок Парижу, виражають ставлення мовців до цих рослин, узагальнюють багатовікову історію розвитку мови та ментальності нації.

Дерева описуються як мешканці міста, і життя людей і рослин тісно переплітається. Горобина живе у студентському містечку, а катальпа – біля кіоску продажу журналів та газет, який вона ховає у своєму затінку, (*il ombrage le kiosque*), обрамовує павільйони (*il ourle les pavillons du marché*), заворожує невеличку площу (*il enchante le petit square*). На нашу думку, цікавим є факт бажання мешканців Парижу злитися з природою, відчутти себе її частинкою, насолодитися її чарівністю, приєднатися до її краси. Саме тому діти люблять грати на лоні природи, що є можливим завдяки паркам та садкам, а дівчата плетуть браслети та намиста з грон горобини (*les filles enroulent les grappes écartantes en bracelets autour des poignets, en colier autour du cou*). Ці метафори підкреслюють ідею переплетення урбаністичного світу людини та безмежного царства рослин (*règne immense des arbres*). Парк, у якому росте магнолія, порівнюється з міським раєм (*Un Eden municipal opère le miracle d'une résurrection*).

Типологія метафори визначає декілька підходів до їх класифікації. Спираючись на ідею Макса Блека [Блек 1990] про те, що в основі метафори лежить демонстрація схожості чи аналогії, ми класифікуємо метафори за семантико-асоціативним та семантико-символічним принципами.

За семантико-асоціативним принципом класифікації, спираючись на зібраний корпус матеріалу, ми виділяємо дві основні групи: уподібнення та возвеличення. Цей тип розподілення метафор визначає особливості взаємодії людини і природи.

1. Уподібнення. До цієї групи входять ті метафори, що допомагають людям порівняти себе з рослинами. Тут виокремлюються підгрупи, де метафоричність розвивається за наступними схемами:

- Людина - рослина
- предмет - рослина.

2. Возвеличення. До цієї групи віднесені ті метафори, у яких рослини зображуються могутнішими за людей. Метафоричність розвивається за схемами:

- Рослина - вищі сили
- Рослина - Біблія
- Рослина - могутність

• Рослина - страх.

До першої групи належать ті метафори, у яких мешканці міста ставлять рослини поряд з собою, уподібнюють їх до себе, наділяють їх рисами людського характеру. В мовленні це явище проявляється у персоніфікації за допомогою дієслів *demeurer (au chaud des forêts)*, *venir (venu des Andes du Chili)*, *veiller (au flanc des stèles noircies de pluie)*, *conquérir, coloniser (l'Europe)*, *offrir (le déjeuner)*, *promener son élégance méridionale*.

Квітки магнолії порівнюються з чистою та відвертою душею: *les fleurs ont la candeur d'une âme pure à teint pâle comme celui de Scarlett O'Hara*, а бук має ходу хазяїна : *une allure de maître*.

В ході дослідження були виділені порівняння рослин чи їх частин з предметами. Існує гіпотеза, що таке порівняння допомагало звикнути до нових рослин та освоїти їх. Так, гілки кедру порівнюються з крилами (*les très longues branches vibrent comme les ailes*), а його гострі голки зі слезами (*les aiguilles de cèdre ce sont des larmes vertes et démesurées*). Листя евкаліпту – з вигнутим лезом коси (*sa feuille nette et lisse comme lame incurvée d'une faux*). Евкаліпт - не просто росте, він, з білим коміром до середини стовбура, духмяніє з унікальним середземноморським шармом (*En col blanc jusqu'à mi-tronc il embaume un certain chic méditerranéen*). Листя берези порівнюють з сукнею: *le vent soulève la robe du bouleau*. Описуючи магнолію, автор говорить, що її квітки *ont la fraîcheur un peu verte et volatile du linge fraîchement repassé*.

До другої групи ми відносимо ті метафори, у яких проявляється возвеличення рослин завдяки їх порівнянню з божествами та вищими силами.

У свідомості мовців частина дерев наділена вищою силою. У даному випадку люди визнають себе слабшими за сили природи, що втілені у деревах. Наприклад, горобину називають сином світла (*fil de Lumière*), камелію - нічним небесним світилом (*il s'ouvre largement, comme un astre régulier dans une nuit de feuillage verni*), кедр порівнюється з опорою небес, оспіваною Біблією (*La Bible le chante comme un pilier du ciel*). В цих порівняннях, окрім пошани та милування, відчувається певний страх перед гігантським кедром або ж перед камелією, яка з давніх-давен була символом богині сонця, а потім символом християнської віри. Для опису бука автори книги цитують Жозе Марія де Ередіа, який говорить: «*Sous un grand hêtre au tronc musculeux comme un torse dont la sève d'un Dieu gonfle...*». Голос кедру (шум його гілок) називають гімном Створення світу (*la voix de cèdre c'est l'hymne à la gloire de la Création*). Виноград називають *un divin véhicule, en route vers l'ivresse céleste*, а гілки пальмового дерева – слідами Ісуса Христа (*les pas de Christ à Jerusalem*). У порівнянні бука з королівською пірамідою також присутній відтінок возвеличення (*sa frondaison massive comme une pyramide royale*), а білосніжність лілії асоціюється з вічністю (*lilas blancs comme l'éternité*). Описуючи величний кедр, автор говорить, що дивлячись на дерево *l'oeil s'élève et se perd à la cime des nuages*. Квітки павлової мають небесний колір, і автори задають риторичне питання : *Qui dira le charme de leur couleur céleste ?* Насправді колір квіток важко точно визначити – *ni bleue, ni mauve, relevée d'une pointe de violet*, проте в даному випадку підкреслюється наближеність дерева до божественного світу, а квітки виражають чистоту та святість небес.

Клен у свідомості французів – це добрий гігант, який не викликає страху, лише пошану (*le géant placide avec le silhouette chic*).

У частині описів подається пряме посилання на Біблію як, наприклад, в описанні плакучої верби: *La Bible raconte que le saule pleureur abrita toutes les larmes des peuples d'Israel*.

Описуючи грушу, автори говорять, що вона не претендує на славу яблуні, незважаючи на те, що вона спочиває на сторінках Біблії (*est couché entre les pages de la Bible*). Оливкове дерево називають біблійним деревом (*arbre biblique de renouveau d'une chance d'espoir*).

В інших описах ми спостерігаємо посилання на Едем. Так, *figuier, vigne, palmier, olivier, pommier* розділяють Едем (*partage l'Eden*), а пальмове дерево називають первинною рослиною (*plante originelle de l'Eden*).

*L'élan de chasteté chrétien consacre le rosier à la vierge Marie*, проте даремно. Тому що троянда – символ людської шаленої пристрасті, а не небесної чистоти, як магнолія з її чистою

душею та помаранчеве дерево.

Поряд з цим, часто своєю могутністю рослини викликають страх.

Так, тис називають похмурим та підозрілим (*ténébreux et ombrageux*). Вибір саме цих епітетів пояснюється посиланням на темряву як символ остраху, небезпеки, чогось невідомого.

Дуб, похмурий вартовий (*gardien sombre*) змушує стріпуватись відвідувачів парку (*fait frémir le visiteur comme un centaure aux premiers mots d'une fable*). Опале листя дуба вражає своїм розміром і його порівнюють з рукою монстра чи страхіття (*large comme une main d'ogre*).

Аналізуючи метафори, доходимо висновку, що в деяких випадках поняття могутності та величі близьке до поняття небезпеки, темряви.

Берест символізує сон, близький до смерті (*voisin de Sommeil et de Trépas*), а араукарію називають вараном (*varan végétal rescapé des règnes dinosaures*).

Характеризуючи дуб, його кору порівнюють зі шкірою слона, але в цьому порівнянні ми також бачимо прагматичний зміст: *sa peau d'éléphant, aux articulations noueuses*. Дуб – вкритий цупкою, твердою шкірою слона і він уособлює якості рицаря, воїна в лаштунках.

На нашу думку, в даному випадку люди визнають могутність рослин, а себе почувають малими істотами. Високий стовбур, який упирається в небо (*pilier du ciel*), могутня крона (*ombre gigantesque, lourde jupe de la frondaison*), що накриває своєю тінню – все це викликає милування, пошану і навіть острах жителів Парижу.

Наступна класифікація спирається на семантико-символічний принцип. Проаналізований корпус матеріалів дозволив помітити, що у ментальності французів дерева-символи розподіляються на три групи:

1. Дерева, що уособлюють силу, мужність, велич.
2. Дерева, що уособлюють смуток, страждання, траур.
3. Дерева, що уособлюють красу.

До першої групи ми відносимо ті дерева, які втілюють в собі якості воїна, охоронця. Наприклад, дуб заставляє стріпуватись відвідувачів парку (*fait frémir le visiteur*), де він накриває вхід тінню своєї гігантської крони (*son ombre gigantesque*). Берест називають хоробрим сміливцем (*ce brave gaillard*), а липу – опікуном, який розподіляє своє піклування (*qui dispense sa présence tutélaire*). У цій групі зазначимо горобину, мудрого старця, що спокійно дримає (*Robinier sommeille le plus grand vieillard végétal de la capitale, le plus sage et plus vénérable*) та фігій – дерево, яке символізує мудрість (*la sagesse*).

Другу групу утворюють дерева – символи смутку, які ростуть переважно на кладовищах. Проте, значна частина цих дерев символізує довголіття, відродження життя і зв'язок з душами померлих. Так, бук занурює своє коріння глибоко в землю, щоб обвити могили (*hêtre plonge religieusement ses racines dans la terre pour enlacer les tombes*). Через свою довговічність плющ став символом вічного життя та відродження, і саме тому його гілки «назавжди обіймають вінець могил» (*il étirent pour toujours la couronne des tombes*). Так, *glycine, lierre, if, olivier, ginkgo, sургès* представляють собою символи довголіття, вічного життя, відродження та життєвої сили (*longévité, vitalité, la vie éternelle*). У міському Едемі є чудо відродження (*magnolia – miracle de résurrection*). На відміну від них плакуча верба зібрала весь смуток народу Ізраїлю (*La Bible raconte que le saule pleureur abrita toutes les larmes des peuples d'Israel*).

До третьої групи відносяться ті дерева, що вважаються символами краси, елегантності, грації. Проте, аналізуючи метафори, ми доходимо висновку, що в ментальності французів виділяється два типи краси: сліпуча, довершена, яскрава та тендітна, скромна і прихована.

До групи «скромних» мешканців Парижу ми відносимо апельсинове дерево (*Orange*), з його скромною елегантністю (*élégance discrète, modeste*), клен та катальпу (*Erable та Catalpa*), які називають одними з найскромніших дерев (*plus modestes*), грушу (*Poirier*), просту, дисципліновану, благородну (*simple, discipliné et généreux*) та яка не претендує на славу яблуні (*il ne prétend pas à la célébrité du pommier*). Цей ряд доповнює тендітний виноград, який випускає свої скромні завитки (*pousse ses timides volutes*). Також зазначимо березу з її шармом (*le charme un peu grêle*) та магнолію з чистою душею (*une âme pure*). Бамбук же, в свою чергу, скромно та тихо підтримує насадження (*soutient silencieusement l'allure des plantation*).

Проте є й інша краса, оспівана віками. Ці дерева давно стали незаперечними представниками шарму. Зокрема це камелія, яку називають символом моди (*attribut de mode*), і яка символізує безмежну елегантність та аутентичний шарм Парижу (*symbolise élégance éternelle, excellence modeste et beauté parfaite, elle est une grande demoiselle de l'élégance*).

Евкالیпт та фігове дерево духмяніють шармом Середземномор'я (*embaume un certain chic méditerranéen*), а павловнія зачаровує небесним кольором (*charme de couleur céleste*). Дорогоцінна сукня буку з червоного шовку (*la robe précieuse de leur soie pourpre*) також підкреслює багатство та красу рослини.

Символи краси не лише милують око, вони мають духовну цінність. Наприклад, камелія дарує надію: вона освітлює тьмянний сад яскравою надією, яку не знівечить мороз (*Elle éclabousse le jardin encore gris d'un espoir cloré que le gel ne fige pas*).

Аналізуючи способи утворення метафор, ми бачимо, що всі вони ґрунтуються на асоціаціях. В залежності від принципу утворення асоціацій, ми виділяємо наступні типи метафоричних виразів, а саме, пряме порівняння за допомогою *comme* та персоніфікацію.

Пряме порівняння утворене за допомогою *comme*:

*la fleur s'ouvre comme un astre*

*les pétales empesés imbriqués comme d'une rosace de compas*

*très longues branches vibrent comme des ailes*

*les chandelles effilées de ses fruits comme de longues gousses de vanille d'un noir mat*

У цих прикладах квітка порівнюється із небесним світилом, розкриті пелюстки – з круглим вітражем, а гілки – з крилами.

У другому випадку порівняння утворене через персоніфікацію рослин, що простежується у метафорах. Це проявляється переважно у виборі дієслова.

*Syrès supporte mal la taille et préfère la liberté.*

*On sent passer le souffle pur et glacé de la reine des neiges.*

У наступних прикладах за допомогою атрибуту виражається ставлення до рослини – ніжність, милування, захоплення:

*La lumière vive et les courants d'air froissent la soie de ses pétales.*

*L'haleine pâle de cette fleur presque inodorée.*

*Le fourreau de pétales fragiles et palpitants aux branches brunes.*

*Ils n'offrent que le déjeuner de soleil de leur floraison printanière.*

У наведених прикладах пелюстки порівнюються з шовком, з обрамленням, слабкий запах квітки – з блідим подихом (*L'haleine pâle de cette fleur*). За допомогою оксюморону у нашій уяві виникає чітка картина – блідий подих, невиразний, малопомітний.

Незважаючи на багате розмаїття метафоричних позначень рослин, всі вони сповнені любов'ю, повагою та захопленням. Наприклад, плоди вишні порівнюють з сонячним сніданком, подарованим весняним цвітінням, а її тендітні пелюстки ніжно тріпочуть. Очевидно не одна людина зупиняється хоча б на хвилинку, щоб помилуватися пелюстками вишні, що опали рожевою повітряною ковдрою, яка м'яко торкається наших сірих, тьмянних душ (*les voilà effeuillés en tapis rose immatériel et doux à nos âme grises*).

Проаналізувавши метафори та символи, ми дійшли висновків, що кожна рослина викликає у свідомості мовців певні асоціації. В залежності від ступеню поширеності дерева на території країни, вони можуть мати широкий ряд асоціацій. Деревя живуть набагато довше за людей, тому їх вважають символами вічності. Здається, що дерева, листя яких опадає, взимку вмирають, а потім навесні знов вкриваються листям, відроджуються. Вони символізують відродження. А ті дерева, що протистоять зимовим морозам, завдяки голкоподібному листю, в свою чергу, є символами вічності.

В ході дослідження ми розробили класифікацію метафор за семантико-асоціативним та семантико-символічними принципами. Так, *poire, pomme, olivier* – це символи добра. *Vambou, chêne* – символи сили, мужності. *Peuplier, syrès hêtre* асоціюються з жалобою та смутком. Проте більша частина дерев – це символи краси, елегантності, грації (*camélia, bouleau*). Проте, окремої уваги гідні ті дерева, які не нав'язують свою красу, вони символізують скромність (*cerisier*),

мовчазну бесіду (paulownia). Груша (poigier) «скромно не вимагає слави яблуні, незважаючи на те, що це дерево також зазначене у Біблії». А трояндовий куст (rosier) з тендітним серцем у глибині пелюсток спалахує рум'янцем від поцілунку.

Отже, дане дослідження підтверджує думку, що культура та менталітет нації взаємопов'язані з мовою і чітко проявляються у дискурсі, зокрема у метафоризації рослинного світу. Незважаючи на те, що вибір певного образу для створення метафори залежить від суб'єктивного наміру мовця, його світорозуміння, системи стереотипних образів, метафори є відбиттям світосприйняття всього народу, нації, до якої належить автор метафори. Оскільки рослини – це символ життя, буденного та духовного, це певний посередник між світом духовним, світом божественним та земним.

Проведене дослідження показало, що звернувшись до назв дерев, можна виявити основні уявлення про світ рослин прадавньої людини. Називаючи рослину будь-яким іменем, люди, як відомо, переносять у нього частину свого когнітивного досвіду. У числі основних мотивуючих факторів слів виокремленої тематичної групи можна назвати зовнішній вигляд рослин, спосіб їх вирощання, оцінку людиною та інші. В основу деяких найменувань покладено емоційно-експресивні ознаки, що слугують для вираження суб'єктивного ставлення мовців до предметів номінації. Ті ознаки, що в першу чергу привертають увагу до рослин, найчастіше актуалізуються в їхніх найменуваннях. Також зазначимо тісний зв'язок описів дерев з текстами Біблії, що уособлюють ідеальне, авторитетне, зразкове бачення світу. Це можна пояснити високим розвитком духовної культури французького народу, його вірою у святе писання та шанобливим ставленням нації до рослинного світу. Окрім цього, вивчений практичний матеріал дозволяє побачити особливе місце рослинного світу у свідомості французької нації, для якої рослина – божество, «істота», що віддзеркалює її культуру.

#### Література

- Баранов А.Н. Когнитивная теория метафоры почти двадцать пять лет спустя: Предисловие к кн. «Метафоры, которыми мы живем» / А. Н. Баранов. – М.: Едиториал УРСС, 2004. – 340 с. Блэк Макс Метафора / Макс Блэк // Теория метафоры. М., 1990. – 232 с. Дормидонтова О.А. Коды культуры и их участие в создании языковой картины мира в русской и французской лингвокультурах / О. А. Дормидонтова // Вестник ТГУ, выпуск 9 (77), 2009 – С. 201-205. Исаева С.Г. Процессы метафоризации в концептосфере растения на материале поэзии С. Есенина / С. Г. Исаева // Вісник Черкаського університету – 2008 [електронний ресурс]// s-journal.cdu.edu.ua/ Маслова В.А. Лингвокультурология: Учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений/ В. А. Маслова. – М.: Издательский центр «Академия», 2001. – С. 88-95. Godeau J., Hussonnois – Bouhayati St. Sous les arbres à Paris / Godeau Jérôme, Stéphanie Hussonnois – Bouhayati. – Genève (Suisse): Minerva, – 2006. – 143 p. Lakoff G. Jonson M. Metaphors We Live By / Lakoff George, Jonson Mark. – Chicago: University of Chicago Press, 1980. – 256 p.

УДК 811.11

НИКОЛЕНКО А. Г.

(Національний університет біоресурсів і природокористування України)

### HETEROGLOSSIA OF WESTERNS IN AMERICAN CINEMATIC DISCOURSE

У статті розглядаються принципи організації гетероглосії в американському кінодискурсі.

Ключові слова: гетероглосія, кінодискурс, акцент, діалект, мовний ряд вестерну, нарратив.

Николенко А. Г. Гетероглосия вестернов в американском кинодискурсе. В статье рассматриваются принципы организации гетероглосии в американском кинодискурсе.

Ключевые слова: гетероглосия, кинодискурс, акцент, диалект, речевой ряд вестерна, нарратив.

Nikolenko A. G. Heteroglossia of Westerns in American Cinematic Discourse. This article addresses the principles of heteroglossia in American cinematic discourse.

Key words: heteroglossia, cinematic discourse, accent, dialect, Western dialogue, narrative.

Westerns, like all American sound films, rely heavily on their dialogue to communicate their narratives, sketch in their characters, and so on. The question of dialogue here is exceptionally complicated, because this genre in particular acts out a paradoxical love/hate relationship with language, which turns out to be integral to the genre's meaning [Tompkins 1992, p. 49]. Often the